

СВЕТЛОСТ

*Ко има око за оно цӣто нисмо видели: Орла,
како узноси дӯще или чудовицӣта с буздованом
на реӣни, и без ње̄га, змаје́ве и свеӣшӣеље,
осим једно̄з, и наӣамнике надувених образа,
чӣӣаве сӣубове с бесӣӣјаријима, само*

*оно̄з Једно̄з, кажем, Најсвеӣӣје̄з, зачавла̄но̄з
на крсӣ, Ње̄га су видели сви. Видела си га и тӣи
обиснӯӣа о ме, који сам тӣе носао кроз ходнике и
по̄ља, врљала си по̄зледом шамо-амо, новорођеним.
Јер и по̄зледи каӣкад промӣгоље до свеӣла,
на свеӣлину, у оронуле свеӣлом зама̄љене хале,
вечӣӣачки освеӣљене, шамо, јарко обасјан, виси Он,
с по̄зледом лӯӣка и гла̄вом бла̄го нахереном
канда нас по̄смаӣра, заведе̄ћи нам на чему ли само,
с висине, скруцено, бла̄госӣӣ пун.*

*Можда си га на часак заборавила. Прво сам приме̄ӣио
да чека̄ц и оклева̄ц, онда како по̄зледом цӣља̄ц.
Ко је био онај сӣрана̄ц? Дрско и оӣворено узела си га
на ницан. Распе̄ће у боји, сӣајало је у каӣало̄зу,
који си му хӣиро ба̄цила пред но̄ге. Ову з̄году,
по̄мислих, није тӣи још нико ис̄причао.*

*Има и важнӣје̄з, кад се по̄ мермеру гла̄ӣком
жури. Доша̄ћи Ње̄гов ножни пала̄ц. Или
по̄дӣћи с по̄да влажну марамицу.*

*Кад смо следе̄ћом прӣликом видели Расӣе̄ӣо̄га,
гла̄сно си се насмејала. Он нас је орас̄ӣоложио.*

Museo de Arte de Catalunya, Barcelona

ДИСАЊЕ

*Мислио сам на оно Де̄ӣе, наӣадно румено и гла̄ӣко,
на сликама сӣарим, неокрзнӯӣо улӣразвуком*

и белином ове собе, у којој ми бабица пупика маказе
у шаке да пресечем пупчану врпцу,

мислио сам

на дах живоипина изнад јасала, у којима спије
оно Румено, улуцкано, смопуљак балзама.
У оној давној ноћи кралевима се јавио
сан, кренули су за Звездом, као за спаром
Идејом водилом. (Тамјан, злапио, измирна.)

Јесу ли били завађени? Упом је мој мобилни,
одавна нем, вриснуо. Твоја мајка, звала ме да
уђем. Ваздух? Прозрачан и леден, пахуле веју.
Мисли ми никад нису биле онако чедне и чисте.

Запио нам наци спари нису показали
како је врицило, оно Депе?
Како се улацило живоипа, онамо, у новом безименом
окружењу? (А, они? Њихов памјан је испрунуо
и распао се сав, вели једна песма.)

Убрзано си дисала. Наднослили смо се над
колевку, ослуцкивали. Док и нас не опхрве сан,
а сад, ево пе, прчици мени у сусрепи, с пом
румено-ружичаспом јабуком у руци.
Припискам окидач, камера преде, слика
се помала, пвој зриз у јабуку –
Почейпак.

ВРЕМЕ

О пом пуповању вице од пебе знам.
Била си премала да чувац слике, пвоме
сеђању, скрајнупом на само дно између
Ускоро и Јоц-Не, недоспајао је за њих
суд. Оне зуске у двориципу Капедрале
показао сам пи касније на фопозрафијама,
провлачили смо злаве кроз рецепке, нико
није био никоме на пупу, иако је прз врвео од
пуриспа, који су блажено пилили у зуске,
канда су доцли збоз њих, а не да раззледају

мермерне сркофаџе, ис̄п̄ред нас жуборила чесма,
а ја сам била још мала, кажеш, кад ѓод ти
показујем слике катедрале Ла Сеу...
Којим с̄пазама пуш̄ује свей̄лос̄т̄, и како је она
дос̄ило у (т̄воје) ш̄ело кроз осликане виш̄раже
Катедрале, ш̄та нам прича, о чему сањамо?
Носао сам те по улицама зоре-доле,
свей̄лос̄т̄ се љуљуш̄кала у нама попӯт̄
ш̄ечнос̄т̄и у зачеј̄леној боци, коју ћемо отворит̄и
касн̄је, једног лепог лепа, приликом разгледања слика –
касн̄је.

ДЕЧЈЕ РЕЛИГИЈЕ

Месец, је ли оно тамо
стварно Месец? –
ш̄та деће.

На овом месцу, вели деће,
има пуно богова, има чак
и онај мудри, дечји боѓ:
Њега можеш умолит̄и
да ти исприча нешто.

Има дана, вели деће,
кад Боѓ уош̄т̄е није Боѓ, тада ни
Месец није Месец.

Тада је ноћ једна велика
кугла, по којој можеш да
ш̄еташ̄ док се не умориш̄.

Све док Месец
прос̄то најпрос̄то
не буде ош̄т̄ Месец.

ПОСЛЕДЊИ ЧОВЕК

Последњи човек неће никада бити нађен,
ни међ ш̄ираж̄ем, ниши под бујним зеленилом

п̄ројских п̄рацума, узаман ће камера бискаити
уздуж и попреко, њега више нема, несџао је,
њезова дуваљка и кожна преџача су у музеју,
израз невиности на лицу под сџакленим звоном.

Ево га овде, у раном двадесет̄и и првом сџолећу,
малаксао,
исцрп̄ен. Чијом кривицом? Намамили смо га сјајним
лонцима,
п̄авама, ножевима бријким, а наџом бриџом о њему,
убили.

Биће да је пре био садељан од дрвџа неџоли искован
од мџала. Сџреле је брусио зубима дивљих звери,
воће, крао. Није знао за власниџтво ни за посед.
Сџално у поџрази за храном, склониџџем. Секао је
дрвџе,
да се домоџне п̄лода. Гађали смо га сачмарама. Мале
боџиње су му смрсиле конце, и п̄уберкулоза.

Сваки џуликоџа би умео да исџреде чиџаве леџенде о
њему:
једноџ дана сџиџао је са својом хордом, џолих п̄рса, жене,
муџкарџи, ловачким знамењем и рајним амаџлијама
окићени.
Узимао је оно џиџо смо му дали, наџи доњи вџец, самоће
наџе.
Све је узимао, доџуџиџао све, п̄ако се зачас п̄рескачу
милениџуми.

У дубини дуџе и даље је џрадио колибе од п̄алмовоџ
лиџћа,
крио се у њима с наџим п̄ранзисџорима и п̄лановима
за крајњу нужду. Сџрмоџлављивао се у јоџи џлувљу смоћу.
Никад га и ниџде нећемо наћи. Убија нас у сну, а корак
њеџов, у сну, ко џрмљавина п̄уџињи преко нас. Наџи
п̄ријемници белосвџјских сџаниџа уџарили се, покрејне
сџеџениџе, п̄ерминали, јефџине п̄елефонске п̄арифе...
Колико ће свџџла осџаити нама, кад њеџова свџћа
– коџа нико никада неће п̄ронаћи! – заувек сџрне?

ПРВИ ЧОВЕК

Штѝа га најављује, штѝа шо Њеџово прейери у
нама, какав шайаѝ и жубор, какво ѝулсирање!
Где прича не ѝомаже, ко нам забрањује
да џоворимо, и да ли је лудосѝи прейознаватиѝи га
ѝо ономе штѝо се сѝоља обзнањује
у виду шеза и харѝиѝија шцкрабааних?

Ено га, оѝуд сѝиже, Исѝочник, раноранилац, срца
оѝвореноџ, оѝворене му ѝекаре и кафане, у којима ће
пронаћи своје џордо чело, ведро ко дан, и сјајну ауру
око челенке узнесенe. На прайочейку је било

бешњења и урлања, на ѝочейку су џмазови
млели премо крцева и ѝлазина, било је шешко
прайѝиѝи пражове (а немоли чѝиѝаѝи их), само ово:
у живом ѝеску блеснули су првим сјакѝајем
шкриљац и ахаѝи. Минерали су му

расли и рађали... мамуѝовци га снабдевали... снови
ѝсихолоџије... све му је расло и усѝевало, цѝљало
ѝуѝи њега, одбацивало га и заборављало, до ексцеса.

Било је одрубљених џлава и џлава набијених на коље,
ѝоѝовске џулади и колибрија, било револуѝија. Био је шѝу
и милионима џодина ужарени ѝланейѝи, штѝоно прару и
оџањ

бљује био и Сунчев сѝѝем и било црних руѝа, а било је
и оно Било, били прфекѝи и фуѝур.

Било је свега шѝога. Али пррави прренуѝак
прејознајемо ѝо цвейтању млечике на ѝољу
и усхићењем дейейѝа расцвалом млечиком
на шѝом ѝољу и казује нам, да шѝоџ Муцавца
и вечѝиѝоџ Скривача ницѝиѝа није моџло боље
најавѝиѝи од знака њеџовоџ непредвидивоџ.